

zési ügyek hallgatni szerető vezetője saját jó szántából toasztot mondott. Ez pedig már jelent valamit. Ezután ítélve, kár volt ott nem lenni, mert ha szakszempontról tekintjük a dolgot, a közalapítványi erdők jelentékeny nemzetvagyont képeznek s a haltenyésztés nagy közgazdasági fontossággal bír. Ezt most az egyszer elmulasztottuk megnézni, szakismeretünk hézagos marad. Majd helyrepótoljuk máskor. Tehát
 viziontlátásig — ha élünk — a jövő évben.

Sélli.

Műszótárunk ügyében.

A műszótár szerkesztő bizottsága f. hó 18-án ülést tartott s megállapította a további eljárás módját. A bizottság tagjainak meggyőződése azonban az, hogy csak akkor fogunk megfelelő eredményre jutni, ha a nyelv őseredeti forrásából, a nép nyelvéből meritünk.

Tettünk már erre kísérletet eleget, közre is működött nem egy szaktársunk e jó eredmény elérésére — mit bizonyítanak az „Erdészeti Lapok“ hasábjain „Adatok az erdészeti műszótárhoz“ című cikkek — de még távol vagyunk attól, hogy rá akadunk volna műnyelvünk kincses forrására.

Talán nem jól fogjuk meg a dolog végét!

Nem tudjuk megszólaltatni az erdő munkásait!

Vegyünk példát a „Magyar Halászat Könyve“ íróján.

„A kutatásban a dolog természetéhez alkalmazott saját módszerem szerint jártam el; keveset támaszkodtam ajánlásra és vezetésre; inkább halásznati, különösen horgásznati ügyességben bizva, egyedül iparkodtam halászok közé keveredni, hogy fogásaikat meglessem, a szerszámjártást kitanuljam; s csak ott a hol tisztán szógyűjtés járta, használtam rossz fülem he-

lyett megbízható embert, de a kérdéseket mindig magam intéztem.“ (I. kötet 6. lap.)

Hogy járt el a kérdések intézésénél, azt leírja az I. kötet 418, 419. lapján. Először megmutatta a halászoknak, hogy ért a dologhoz; azután a szerszámok egyes részeit nevezte meg, a hogy azt tudta, előrebocsátván: „ha nem jól mondom, igazítsanak rám“.

Az erdésznek, ki folytonosan érintkezik az erdei munkásokkal, csak beszéltetni kell azokat, különösen az öregeket, s ha fülét nyitva tartja, sok olyan szavat fog hallani tőlök, a melyek nincsenek megírva a könyvekben. De résen is legyen ám! Minden kissé szokottas szó értelmét kutassa és jegyezze fel rögtön.

„Micsoda fa ez? Fenyő fa. De amaz ottan másféle mint ez. Az urak így nevezik. Azt én jól tudom; hanem azt mondják, nem az annak az igazi neve, hanem a mint a paraszt emberek nevezik.“ A fiatalok már elfeledték, de az öregek még tudni fognak róla. Ha az egyik nem, talán tudni fog a másik, s ők magok is fogják keresni, mert tudni kell azt, hogy maga a nép is érdeklődik a nyelv iránt.

Mit keressünk?

A növények régi neveit, a szerszámokét, azok használatánál alkalmazott kifejezéseket, a hely és dülő neveket, melyek gyakran foglalkozások után kereszteltettek.

Álljunk szóba a szántó-vető emberrel, a fát feldolgozó mestereberekkel, kiknek foglalkozása némely dolgokban összeesik a miénkkel. A szekér részeinek megnevezése talán alkalmazható lesz a fűrész rönköt, szálfát vivő szekérré; a molnár pedig vízi építkezéseink és vízi műveink ős-mestere.

Azok, a kik közvetlenül velünk dolgoznak, azok nem igen fognak fáradságunkért megjutalmazni; azok már eltanulták a mi rossz szavainkat. Fájdalom, a magyar hamar megtanulja az

idegent is, a rosszat is. Azokkal álljunk szóba, a kik még jágernak hívják az erdészt, vagy egyáltalában hírét sem hallották. Bennt a hegyek között, az erdők közepén lakó nép s mesteremberei: a kádárok, bognárok vagy kerékgyártók, a molnárok, asztalosok, csószók, pásztorok, orvvadászok (az ördögnek is kell egyszer gyertyát gyújtani) sokszor oly kifejezésekkel fognak meglepni, hogy ha meg nem vetjük a szót, egész kincs-halmazt gyűjthetünk egybe, vagy az ismert szavaknak oly mellék értelményeivel ismerkedünk meg, melyekből műnyelvünk megalkotható lesz a nélkül, hogy új szavak faragására kellene vetemednünk.

A bizottság minden, bármily jelentéktelennek látszó szó beküldését szívesen és köszönettel fogadja. A küldemények az orsz. erdészeti egyesület titkári hivatalához intézendők, Budapest, Alkotmány-utca, Erdészeti Egyesület székháza.

Illés.

A 1887-ik évi erdészeti államvizsgák.

A folyó évi erdészeti államvizsgák október 17. és november 22-ike közt tartattak meg. A vizsgáló bizottságban Bedó Albert országos főerdőmester és ministeri tanácsos elnöklete alatt Belházy Emil és Sóltz Gyula m. kir. főerdőtanácsosok mint vizsgáló biztosok és Hoffmann Sándor m. kir. főerdőtanácsos mint vizsgáló biztos és jegyző vettek részt.

A vizsga letételére összesen 86-an kértek engedélyt. Ezek közül 72-nek a kért engedély feltétlenül, 9-nek pedig feltétlenül megadatott, 5 folyamodó pedig kérelmével elutasított. Tényleg a vizsgára 75-ön jelentek meg.

Az írásbeli vizsga október 17 és 18-án tartatott meg az országos erdészeti egyesület nagy és kis termében, mely